

POSTANOWIENIE

Dnia 9 grudnia 2010 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Marian Kocon (przewodniczący)

SSN Krzysztof Pietrzykowski (sprawozdawca)

SSA Anna Kozłowska

w sprawie z powództwa J. O.

przeciwko H. O., S. S. i H. Z.

o wznowienie postępowania zakończonego prawomocnym wyrokiem Sądu Rejonowego w K. Wydziału I Cywilnego z dnia 29.11.2007 r. w sprawie o sygn. akt I C (...)

po rozpoznaniu na posiedzeniu niejawnym w Izbie Cywilnej w dniu 9 grudnia 2010 r., zażalenia powoda na postanowienie zawarte

w wyroku Sądu Okręgowego w K. z dnia 22 maja 2009 r., sygn. akt VII Ga (...),

oddala zażalenie.

Uzasadnienie

Sąd Okręgowy w K. wyrokiem z dnia 22 maja 2009 r. w sprawie z powództwa J. O. przeciwko H. O., S. S. i H. Z. ze skargi H. Z. o wznowienie postępowania zakończonego wyrokiem Sądu Rejonowego w K. z dnia 29 listopada 2007 r., na skutek apelacji H. Z. od wyroku Sądu Rejonowego w K. z dnia 4 grudnia 2008 r., uwzględniając skargę zmienił wyrok Sądu Rejonowego w K. z dnia 29 listopada 2007 r. w ten sposób, że oddalił powództwo w stosunku do H. Z. i zasądził od powoda na rzecz H. Z. 5.215 złotych tytułem zwrotu kosztów postępowania za obie instancje. Powód wniósł osobiście do Sądu Apelacyjnego zażalenie na postanowienie zawarte w wyroku Sądu Okręgowego w K. z dnia 22 maja 2009 r. w przedmiocie kosztów procesu. Sąd

Okręgowy w K. postanowieniem z dnia 17 sierpnia 2010 r. odrzucił zażalenie powoda. Podkreślił, po pierwsze, że zażalenie zostało wniesione do niewłaściwego sądu, powinno bowiem być wniesione do Sądu Najwyższego, po drugie zaś został naruszony przymus adwokacko-radcowski (art. 87¹ k.p.c.).

Powód, reprezentowany przez adwokata, w zażaleniu na postanowienie Sądu Okręgowego w K. z dnia 17 sierpnia 2010 r. wniósł o uchylenie zaskarżonego postanowienia oraz rozpatrzenie zażalenia na koszty zasądzone w wyroku Sądu Okręgowego w K. z dnia 22 maja 2009 r. na podstawie art. 98 ustawy o kosztach sądowych w sprawach cywilnych wbrew art. 79 tej ustawy. Podkreślił, że Sąd Okręgowy nie rozpoznawał zażalenia przez okres 15 miesięcy, a jego obowiązkiem było żądanie uzupełnienia braków formalnych na podstawie art. 130 (bez oznaczenia numeru paragrafu) i art. 200 § 1 k.p.c.

Sąd Najwyższy zważył, co następuje:

Zażalenie nie zasługuje na uwzględnienie.

Zgodnie z art. 130 § 5 k.p.c., pisma procesowe sporządzone z naruszeniem art. 87¹ k.p.c. podlegają zwrotowi bez wzywania do usunięcia braków, chyba że ustawa stanowi inaczej. Przytoczony przepis nie dotyczy środków odwoławczych sporządzonych z naruszeniem art. 87¹ k.p.c., gdyż środki te – jako niedopuszczalne z powodu braku zdolności postulacyjnej – podlegają odrzuceniu (np. art. 370, art. 373, art. 397 § 2 k.p.c.; zob. postanowienie Sądu Najwyższego z dnia 16 marca 2006 r., III CZ 5/06, niepubl.).

Artykuł 200 § 1 k.p.c., który dotyczy wniesienia pozwu do niewłaściwego sądu, został w zażaleniu nietrafnie powołany. Przepis ten nie znajduje tu zastosowania, na podstawie podwójnego odesłania (art. 397 § 2 i art. 391 § 1 k.p.c.), ponieważ, stosownie do art. 369 § 1 k.p.c., apelację wnosi się do sądu, który wydał zaskarżony wyrok. W niniejszej sprawie zażalenie zostało prawidłowo wniesione do Sądu Okręgowego w K., niewłaściwie natomiast został oznaczony sąd drugiej instancji (Sąd Apelacyjny zamiast Sądu Najwyższego).

Z przedstawionych powodów orzeczono jak w sentencji (art. 398¹⁴ w związku z art. 394¹ § 3 k.p.c.).